

Повѣсть таа весьма красна ны опоминава, какъ ѣ Богъ всекаде и на всакомъ мѣстѣ. Всекаде Ангели Божіи надъ нами вдаѣтъ. Вся земля и всако мѣсто ѣ Домъ Божій. Затò, Любезно Болгарско Юношество, всекаде и на всакомъ мѣстѣ Боговоазліво, тихо и Человѣколюбиво и катò предъ Божіими Очесы требъва да сѧ докарваме.

28. ІАКОВЪ ВЪ ДОМУ ДАВАНОВЪ.

Іаковъ продолжи пѹтешествіе своє, и соглѣда на поли клáденецъ, кой ѣ былъ съ великимъ каменемъ покрытъ. Три стада овецъ лежали са о̀коло него. Іаковъ проговори Пастыремъ: Любезна Братѣа! Отъ гдѣ сте? Снѣ мѹ отговориша: Сѣтъ Харрана. Познавате ли, приложи Іаковъ, Давана, Сына Нахорова? Познаваме го, отговориша мѹ Пастыри; ѣто гдѣ иде Дщѣрь егò Рахиль съ о̀вцы (прилѣжнаа таа дѣвица была ѣ Пастырка овецъ Сѣтца своего)! Катò соглѣда Іаковъ Рахиль, той часъ отвали камень отъ клáденца, напои о̀вцы еѧ, поздрáви ю прелюбезно, заплакаса отъ радости, и рече еѣ, какъ ѣ Сынъ Ревеккинъ, Сестры Сѣтца еѧ. Рахиль авѣе отиде въ домъ, и извести Сѣтца. Даванъ, чѹвши какъ Сестринъ мѹ Сынъ дошелъ, излѣзе предъ него, прегърна го, полюби и гò забѣде въ домъ своѣ.